

Ik ben niet modegevoelig. Al jarenlang loop ik in vrijwel het zelfde type kleding: spijkerbroek met T-shirt en bij lagere temperaturen iets hobbezakkerigs daar overheen. Eens in de zoveel tijd doe ik inkopen. En ik vind al snel iets te duur. Ik ben zeker niet krenterig, maar ik vind het gewoon het geld niet waard. En met schoenen heb ik al helemaal niets. Ik weet ook nooit welke kleur ik moet kiezen. Maar binnenkort moet ik nieuwe kopen want deze kunnen echt niet meer. Jammer, want je zitten erg lekker.

Het klussen wordt bij ons veelal gedaan door mijn vrouw. Ik ben van het koken. We hebben een omgekeerd rollenpatroon, of zijn bij de emancipatie beide nogal doorgeschoten. Toch meende ik mij afgelopen weekend, bij zomerse temperaturen, te moeten bemoeien met het schilderen van ons schuurtje. We hadden even zin in een statement. Na ruim 20 jaar kreeg het schuurtje geen witte, maar diep donkerbruine laag met rode gloed over zich heen. "Ik maak de meters wel", riep ik naar mijn vrouw, "dan doe jij de randen en hoekjes".

Er klonk een instemmend, toch enigszins wantrouwend geluid ter bevestiging vanuit de slaapkamer, waar ze zich in oude kleren stak. Dat hoefde ik natuurlijk niet te doen, want hoe erg een beetje verf zijn. Trouwens: als je zelden nieuwe kleren koopt, heb je niet eens oude. Idem dito de schoenen. Enthousiast begin ik te ... eh... Tja, schilderen kan je het niet noemen. Als een ware stukadoor knal ik de verf tegen het hout en strijk het daarna uit. Het ziet er goed uit en het verfbakje dat ik in mijn andere hand houd is best snel leeg. Maar dat komt waarschijnlijk omdat ik het bakje schuin hield tijdens het stukadoren.

Er ligt nu meer verf op de tegels dan er tegen het schuurtje is gesmeerd. Ik kijk er niet eens van op en accepteer het zijn van een onhandige klungel. Mijn vrouw is ondertussen ook in de tuin en kijkt me aan met een blik ergens tussen aandoenlijk en vol ongeloof. Ik besluit dat het eigenlijk best lekker gaat en klim op een soort oubollig bankje van bielsen, dat de vorige eigenaar achter heeft gelaten, maar binnenkort te bewonderen is in een van de containers van het recycle perron. Wat een afschuwelijk ding.

Maar nu toch wel handig want ik kan nu voor het schuurtje heen en weer lopen en als ik op mijn tenen sta kan ik makkelijk bij het bovenste gedeelte en dan hoeft mijn vrouw alleen nog maar de randjes te doen. In anderhalf uur hebben we samen de klus geklaard. Trots bekijken we het resultaat. O, en de nieuwe schoenen? Die worden waarschijnlijk diep donkerbruin met rode gloed.. Want tijdens het schilderen op dat bielsen bankje heb ik het bakje met verf weer scheef gehouden. Mijn linker schoen is net als het schuurtje niet meer wit enne ... afijn: mooie kleur, ook voor schoenen, maar ik hou er verder maar even over op...